

INLEIDING:

Een reisverslag door en vanuit het innerlijk van de schrijver met het campertje als toneel-attribuut.

Een Alleenganger, die op zoek gaat naar de Stilte, die de wereld steeds meer is gaan zien als een onbegrijpelijke grootheid. Eerst de wereld te lijf is gegaan met idealen en door verwachting naar teleurstelling zich steeds meer een vreemdeling is gaan voelen, een buitenstaander.

Onbegrepen, een roepende in de woestijn. Een dolende in de wereld van ego's. Een gevoelsmens in een wereld vol hoofdmensen.

Hij neemt zichzelf (ego) niet meer zo serieus, hoeft niets meer te bewijzen. Wereldse verlangens en verwachtingen heeft hij losgelaten en hij zoekt alleen nog de stilte. Hij zoekt het niet meer bij anderen; hij heeft nu de ruimte nodig om zijn ware zelf terug te vinden. De weg daarheen wordt onderweg besproken/beschreven met eigen ervaringen, inzichten en bovenal humor.

Je zou het ook de weg naar vrijheid en vrede kunnen noemen, en die weg ernaartoe heet: eenvoud. Dit begrip is hopelijk hét antwoord op de vragen van deze tijd: niet steeds maar meer, maar liever wat minder en dichterbij. Voor het denken echter is eenvoud bijna onmogelijk te begrijpen, omdat daarvoor het denken niet meer van belang is, en welhaast overbodig.

Vandaar de grote angst voor ons, denkwezens, om deze weg te gaan, omdat al ons streven erop gericht is te blijven bestaan; ego-bevestigend.

Overgave is geen denkkwaliteit.

Het is niet de weg naar geluk omdat duurzaam geluk in een wereld van chaos in mijn perceptie niet bestaat. Geluk is bijna altijd afhankelijk van iets van buiten: een mooi huis, genoeg geld, verliefdheid, een leuke vrouw of man en fijne kinderen, gezondheid et cetera. Dat soort geluk draagt tijdelijkheid, afhankelijkheid en teleurstelling in zich. Het is een onbetrouwbare metgezel. Als die vorm van geluk je afgenomen wordt ben je weer net zo ongelukkig als daarvoor, of nog erger. Het is een onverwoestbare menselijke illusie om duurzaam geluk in de buitenwereld te kunnen vinden. Gelukkig

zijn kun je niet eisen of willen, geluk ligt in het moment, in de overgave aan datzelfde moment. (Ook die momenten komen aan bod in het verhaal.)

De subtitel van het boek is: Eenzaamheid ... een uitdaging!

Eenzaamheid genereert een dwingende noodzakelijkheid om de confrontatie aan te gaan met jezelf. Een werkelijke uitdaging om in het zelf af te dalen, het daar te zoeken en niet meer in de buitenwereld. Iedereen, niemand uitgezonderd, wordt eens met deze innerlijke roep geconfronteerd. Het is de ultieme oproep aan de mens om die weg te gaan, om die roep, die aanraking te volgen.

Dat zo veel mensen nu alleen zijn is ook een teken van de geestelijke vooruitgang van de mensheid. De groepsmens evolueert naar een opzichzelfstaand, vrij individu. Dat is niet zielig of betreuenswaardig, maar een grote kans om te stoppen met zoeken, omdat er niets buiten jezelf is: al wat je zoekt ligt in jezelf besloten. In feite is die eenzaamheid, hoe moeilijk, zwaar of onverwacht dan ook ... een kans voor groei. Eenzaamheid, je bij tijd en wijle eenzaam voelen, is ook binnen een relatie een voorrecht en een kans. Je voelt je in feite eenzaam door jezelf, niet door de ander. Het is een verwijdering van je eigen wezen.

Ik nodig je uit om in de bus te stappen en mee te gaan op deze 'eenvoudige' reis. Laten we elkaar onderweg vertellen over ons leven, onze verwachtingen en teleurstellingen, over het onrustig zoeken en over de mogelijkheid om stilte en duurzame vrede te vinden als een bevrijdende vorm van ongekend geluk. Het is een persoonlijk verhaal, maar in feite is het een universeel verhaal, dat we in elkaar herkennen. Ik wil je dan ook vragen: wees mild in je oordeel over mij, want we lijken in wezen meer op elkaar dan je op dit moment kunt bedenken